Ч. 258. Четвер 28 (15) падолиста 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Рада державна. — Міжнародне положене. — Війна на Балкані.

На вчерашнім засіданю палати послів по промові п. міністра скарбу Залеского в справі буджетової провізориї говорив п. Дияманд про внесене числової льотериї.

Дальшу дискусию над буджетом перервано і приступлено до нарад над наглячими внесенями п. Лясоцкого і тов. в справі закона о пошестях худоби та над подібними внесенями пп. Олесницкого, Ольшевского, Вальднера і тов. Промавляли референти, а відтак слідували відчитуваня інтерпеляций, між иншими інтерпеляцию социялістів в справі міжнародного положеня. Слідуюче засідане відбуде ся нині.

В справі міжнародного положеня пише Wiener Allg. Ztg. зі взгляду на суперечні відомости, приношені прасою, що то положене зовсім не змінило ся, ані не погіршило ся незвичайно, ані також не поліпшило ся. Ні одна із справ спірних не наблизила ся до розвязки. Хибний є погляд, аби Австро-Угорщина ідучи за почином англійским або француским хотіла всі справи в цілости розвязувати. Таке предложене не вийшло з ніякої сторони, а то, що ґр. Берхтольд ясно заявив, означуючи становище монархії, має вагу і в теперішній хвили. Монархія хоче задержати мирову політику і прихильність супротив балканьских держав так довго, доки ті держави зроблять можливою таку політику.

Берлиньский кореспондент N. fr. Presse доносить, що Росия мотивує розльокованє своїх войск над границею Галичини тим, що в Галичині істнує сильний протиросийский рух. Росия боїть ся, щоби сей рух не поширив ся на Польске Королївство. Берлиньскі правительственні круги вірять росийским мотивованям, зате в дипльоматичних кругах дивлять ся на мотивованє Росиї дуже недовірчиво, а з другої сторони не сумнівають ся в щирість Австриї що-до намірів удержати мир, про що берлиньскі круги добре поінформовані, але також і про те, що Австрия не уступить перед Сербією.

N. fr. Presse подаючи повисшу вістку, додає, що настрій серед Поляків в Росиї, може бути, не є певний, та може бути, що без відповідного сконсиґнованя войск тяжко було би Росиї правити поневоленим народом, однак поставлене на границі кількадесять тисячів вояків оправдувати протиросийским рухом в Галичині се що найменше пересада.

Польскі провідники в Австриї в резолюциї ухваленій польским колом виказали, що не бажають ніякої авантурничої політики та взивали нарід до розваги, та щоби не мішав ся до теперішної кризи і перестерігали перед заворушенєм в Росиї. Галичина більше мирно настроєна, ніж ціла монархія, а то тим більше, бо маючи отворені границі найболючійше відчула би війну. Росия най винайде собі ліпший викрут і най не робить приготовань против руху в Галичині, якого нема.

„Neue fr. Presse“ додає, що і Німеччина не думає повисшого поясненя Росиї приняти без усіх застережень і задумує в формі, що правда дуже приязній, спитати Петербург про причину сконсиґнованя росийских войск на південно західній границі Росиї.

Міродатні росийскі круги заперечують твердженям частини західної праси про мнимі воєнні наміри Росиї. Заперечують також донесеням, немов би відносини між Австро-Угорщиною і Росиєю мали погіршити ся. Росийске правительство треває при погляді, що мирне полагодженє австрийско-сербского конфлікту може прийти до цїли по скінченю балканьскої війни, коли великі держави будуть мати виразні шляхи до переговорів. Міністер заграничних справ Сазонов ані на хвилю не вийшов з того становища, як також і найвисші круги, з якими не ділили єго ані не ділять ніякі ріжниці.

На поли війни не лучило ся вчера нічого замітного, бо коло Чатальджі зачали ся переговори між відпоручниками о перемирє. Як доносять, нема великих виглядів, аби ті пере-

11)

Служниця без заплати.

(З німецкого — О. Гекера).

(Дальше).

Мейбель дала єму спокійно виговорити ся; але чим довше він говорив, тим більше блідло єї лице, тим темнійше споглядали єї очи.

— Отже ти не спитавши мене, на все згодив ся? — промовила она на силу.

— Я хотів тобі, Мейбель, зробити несподіванку — успокоював він єї — бо я собі гадав, що ти будеш так само тішити ся як я. Подумай лиш собі, що то як би дар Божий, що упав з неба. Я думав і думав і не знаходив виходу. Як же має такий чоловік як я, що уміє лиш своіми руками робити і навіть не вивчив ся ніякого ремесла, дійти до гроший? Треба би їх хиба знайти або вкрасти — а до першого я за дурний, а до другого нехай би чорти мене взяли! Він аж аж сплюнув. Відтак нараз вхопив Мейбель нагально за обі руки.— Тіш же ся зі мною — таж то справді якийсь щасливий случай — а Майк для мене то придумав, бо я давнійше зробив єму неодну вигоду. Мені все то ще так здає ся, як би то був лиш сон. Я вже кілька разів ловив себе за волося і торгав за ніс. А то ціла тота істория таки правдива—і можемо обоє чогось доробити ся, а коли постаріємо ся, то не будеш потребувала журити ся, бо будемо мати заощаджений гріш та дамо собі раду.

— Говориш як справдешний муж, Стівне, — зачала она єму гнівливо докоряти—даєш ся туманити. Хибаж не видиш того, що они самі вже не годні працювати? Мусять шукати платної роботи, а на то їх мабуть не стає. Отже впали на хитру гадку забезпечити собі безплатну челядь.

Стівн з докором видивив ся на неї, але перед тим ще розглянув ся довкола, чи не чують може того ті, котрих так ганьбить ся.

— Алеж ти робиш велику кривду тим добрим людиськам — відозвав ся він. — Не забувай, що я зараз першого тижня дістану пятнайцять долярів, як раз тілько, кілько дістаю тепер при трамваю.

— Але за то мусиш лиш ти тепер працювати — перебила єму Мейбель. — Але тут маю ще й я робити службу безплатної служниці і то не лиш для тебе, але ще й для твоїх добрих приятелів, а за то я красно дякую, — мені не хоче ся! — сказала она сильнійшим голосом, коли він їй хотів перебити, а заразом ще й тупнула енерґічно ногою. — А хоч би то й все правда була, що тоті люди говорять і хоч би ми з часом мали чогось доробити ся, то яке би то було житє аж до того часу! Чи ти не чув, як пані Меккарті казала, що она через всі ті роки ледви прийшла до себе? А ти хотів би, щоби й я такої долі зазнала? Та й лиш длятого, що ти би зробив мені таку велику честь і оженив ся зі мною? — Она засьміяла ся глумливо з великого огірченя. — Ні, я собі инакше представляю своє супружество! Я хочу щось мати з житя — розумієш мене? Бодай тілько хочу мати з житя, як собі тепер власними силами можу позволити. Але вставати о другій годині, годувати кури та чистити курники — а може ще щоби я мусіла тоті страшні зьвірята різати або бодай скубати та не мати спочинку, лиш сидіти тут в сій пустини та поликати порох — ні, ні, ти хиба не можеш так на правду думати. То моя мама має вже в десятеро ліпше житє, потребує бодай журити ся лиш своєю родиною, але крім того ще й кількома тисячами курий і свиний! Хотіла би я лиш знати, що ти собі думав, як тобі поставили таке страшне предложене?

— Алеж, моя любко, чи ти того не понимаєш, що можемо тут основати собі справдешну домівку і не будемо мусіли як тоті птиці ціле житє з плота на пліт перескакувати? — зачав їй Стівн договорювати. — Тут можна преці до чогось вкінци дійти. Придивись ди дітем, які они здорові. Хоч би й яка була спека в літі, то они мають таки досить воздуха і сили, не гинуть як тоті мухи, дістають молока і яєць, кілько хотять. Як гадаєш, як би то добре було для твоєї мами, як би она на свої старі літа могла до нас перенести ся і тут собі вигідно жити!

говори довели до успіху, бо Болгари жадають безусловного віддання Адриянополя, а Турки не хотять в ніякий спосіб на то згодити ся.

Reichspost дістала „отвертий лист“ від одного визначного Альбанця з просьбою о поміщене. Між иншим читаємо там таке:

Сербія і Чорногора удають культурних і заявляють, що несуть культуру до тих країв, котрі як Альбанія і Македонія є під панованем Туреччини. Але войска того народа кождій місцевости, яку обсадили, дають ся в знате огнем і мечем, убивають мешканців, де лише їх подиблять.

Говорю як Альбанець про Альбанію тай мушу заявити, що велика се несправедливість, чого допускають ся Серби і Чорногорці на моїх братах.

Чорногора перша зачала війну з Туреччиною. Та передтим скликав король Никола на свій двір в Цетинії вождів католицких Альбанців. Католицкі вожди Альбанців були саме тоді у борбі з Турками за волю. „Коли мені поможете — говорив король — побити Турка, то я вам виразно обіцяю дати свободу, за яку борете ся“. Провідники сій обіцянці не зовсім вірили. Щоби бути певними, просили письменої обіцянки. Король Никола перервав їм: „Ви мене надто добре знаєте. Чиж я вам тамтого року не поміг? Письма тут не потрібно. Але я вам даю моє беса (слово чести), що не маю ніякої користи в тім, щоби посідати ваші краї. Хочу вам лише помогти, щоби вже вас раз висвободити з турецкого ярма. Надто добре знаю Альбанців, котрі, коли дадуть беса, его додержуть. Отже і я даю вам беса, що ми спільно, по братньому воюємо против варварів“.

На доказ, як чесно понимали ми сю спілку, може послужити те, що ми рішили Чорногорі дати відшкодоване за її поміч. Хотіли ми чейже цілком зісербизовані области від Плави і Гусіня полишити Чорногорцям. Та зразу Чорногорців пізнали ми зараз по занятю цитаделі в Тузі, по обсадженю Дедіч і Нового Гельмі. Всюди завішено чорногорский прапор, а здобутий простір проголошено чорногорским. Треба запримітити, що перші, що вступили на турецкі кріпости, були Альбанці а вігде Чорногорці. Альбанці потерпіли тяжкі втрати, а потім прийшли Чорногорці та іменем своєї держави поклали руку на здобуте. Альбанцям не було вже виходу. Бороли ся радше слухаючи насиля ніж з доброї волі, так аж до Скутарі і Тарабош. Тут зайшла зміна в політиці Малісорів. Найбільша часть оголосила себе невтральною, часть воювала против Чорногорців, а лише маленька частина лишила ся при Чорногорцях. Так зрозуміле, що Скутарі заосмотрене не лише жовнірами, які напливають з усіх сторін, але також засобами поживи і амуніцією. Минуло вже більше тиждень від облоги Скутарі а оно відпирає хоробро кождий приступ Чорногорців. Також в инших місцях відбивають Чорногорців з великими втратами, в Сан Джовані ді Медуа, в Алессіо та в Муселімі.

Не хочу дальше описувати битв, але заявляю рішучо, що Альбанці чи они християни чи Турки, хочуть независимости Альбанії. І они під кождим взглядом мають до того право. Не згодять ся на чужу інвазию, але до послідного будуть бороти ся. Так довго будуть бороти ся, доки бодай один Альбанець остане при житю.

Наша вдячність звертає ся до всеї праси, що пише за нашою независимостию.

Отже звертаю ся вкінци, як се зробили й мої земляки, о поміч до австро-угорского цісаря, щоби підпер наші інтереси та робив усе можливе, щоби вітчину нашу Альбанію не знищили балканьскі держави. Сподіємо ся тої помочи, яка має перешкодити тому, щоби згинув нарід, котрий зумів столітями помимо всіх ударів, боронити своєї мови, звичаїв своєї вітчини.

Новинки.

Львів, 27 падолиста 1912.

— **Іменованя.** Міністерство справедливости іменувало віцесекретарем в Міністерстві справедливости приділеного до Міністерства з округа висшого суду краєвого у Львові судию повітового дра Ів. Моравского.

— **З нагоди хрестин сина Архікнязя Кароля Франц Йосифа і Архікн. Зити** вислав голова буковиньско-українського клюбу пос. Николай Василько Архікняжій Парі на руки кн. Льобковіца слідуючу телеграму: Клюб українських парламентарних і соймових послів з Буковини засилає з приводу щасливої родинної події Їх Високости Архікнязеви Карлови Францови Йосифови і его Найяснійшій подрузі Архикнягини Зиті найпокірнійший поклін укр. народа разом з найсердечнійшими бажанями“. З припорученя клюбу: парляментарний і соймовий посол Николай Василько. — На ту телеграму дістав посол Василько таку відповідь: Дякую вам і всім панам з клюбу за ласкаві поздоровленя. Архикнязь Кароль.

— **Новоіменований Владика** канадийский еп. М. Будка в дорозі до Канади задержав ся в Бремі де навідав ся до рускої місиї, відправив службу Божу для 300 емігрантів і виголосив до них проповідь.

— **Дирекция** гал. Каси ощадности подає до відомости: З причини зменшення нашого персоналу і фізичного его безсиля з причини кількомісячної напружаючої роботи есьмо змушені обмежичи години урядові для публики від г дини пів до 9 рано до пів до 12 в полудне.

— **Відгомін протиросийских демонстраций**

Але заким Мейбель могла ще свою нехіть убрати в слова, прилучив ся до них фармер, котрий вів своє обоє дітей за ручки, і розмова зійшла на що иншого.

Відтак пані Бессі запросила на обід. В честь гостий була печена курка а по смачній зупі можна було пізнати, що люди тут мають подостатком яєць. З особливою гордостию поставила господиня дому на стіл шпараґи і брекині. Коли відтак пішли до комори, могла Мейбель, хоч її гумор через то не поправив ся, переконати ся, що фармерска пара має всего подостатком. Там були: добре вуджені шинки і полаті солонини, ковбаси всілякого рода, руляда і повна діжа насоленої свинини. Коло того на поличках стояли всілякі инші запаси а на грядках в городі дозрівали суниці, такі великі, як кулачки у малої дитини, всілякі сорти салати і т. п. — словом був то маленький рай.

В зимі того вудженя чоловікови вже й за богато — признавалась пані Бессі усьміхаючись, — але людем в Ню Йорці не можна досить ковбас наробити, мусимо часами й два рази на тиждень різати, а то, що тепер маємо в запасі, то для домашного ужитку. Літом мало коли варить ся, раз занадто горяче а відтак і має ся богато роботи. Отже накрає ся богато шинки та солонини або насмажить ся блинців на маслі а до того кільканайцять яєць — от і зараз попоїсть чоловік на цілий день.

Але хоч Стівнови при тім аж слинка текла до рота, то все-таки він надармо споглядав на свою наречену, чи на її лици щось подібного проявляє ся. Перший раз в своїм житю гнівав ся він на Мейбель, ба встидав ся, що она якось так невідповідно поступала собі супротив фармерів.

Коли відтак вже понад вечер вертали домів і то на безнастанне домагане Мейбелі далеко скорше, як то Стівн хотів, прийшло між ними до роздразненої суперечки.

— Мене то дуже дивує, що ти мені щось такого говориш — почала она его з гори набирати. Коли ти не хочеш того зрозуміти, що тебе мають визискувати, то мені жаль тебе. Я на то ніяк не пристану а коли ми справді маємо повінчати ся, то вже мусиш щось иншого собі придумати.

В Стівні вже кипіло, мав вже різку відповідь на язиці. Але запанував над собою, бо хоч навіть гнівав ся на Мейбель, то не міг ужити обидливих слів. Хотів лишити їй часу, щоби могла вжити ся в новий сьвітогляд. Її матір була его природною союзницею; коли б она довідала ся о що розходить ся, то певно ужила би всего свого впливу на доньку, щоби її навчити понимати своє щастє.

— Ну, видиш, Мейбель, я хотів як най ліпше, — сказав він. — Як би й не було а я з Меккартами вже згодив ся — а тепер можу тобі спокійно признати ся, що я вже від вчера не служу при трамваю, лиш від завтра рано розпочинаю мою нову діяльність і можу тобі сказати, що тішу ся на то як дитина.

Она роздразнена глянула на него з під ока. — Коли хочеш робити собі якусь надію на будучність, Стівне — сказала она рішучо, — то зробиш добре, коли постараєш ся знову чим скорше о своє давне місце.

Він покивав головою. — Того вже не зроблю, Мейбель. Та й тебе то нічо не обходить, бо ніяка жінка не має права приписувати свому чоловікови, якого рода має бути его заняте. Розходить ся зовсім лиш о то, щоби чоловік після своєї найліпшої розваги і можности користав з як найдогіднійшої нагоди та зарабляв гроші, доки то може бути честним способом. За той новий хліб, яким наш Господь Бог надідлив нас, буду єму що дня дякувати а коли й ти позбудеш ся своїх упереджень, то і ти почуєш ся щасливою або — тут замовк він на хвильку, але відтак вимовив спокійно, що думав — або хиба що взагалі ніколи тебе добре не пізнав!

Она засьміяла ся з гніву. Розчароване насувало їй на язик острі обидливі слова і мусіла сильно запанувати над собою, щоби не вирвати ся з ними. — Ні, я нюйорска дівчина і хочу нею позістати, того для мене досить. А тиж то не видів, що твоя вельми достойна пані Бессі навіть корсета не носить? За кілька літ стала груба як бочка. Та й сама каже, що не може ніколи убрати ся. Отто би було щось для мене! То не житє! То волю хоч би й зараз згинути! — Отверто і честно сказавши, Стівне — вирвало ся їй в злости проти її ліпшої розваги — але мені все насуває ся сумнів, чи би то добре було як би ми пібрали ся. Я таки не позбуду ся тої обави, що буду мусіла так жити як моя мама. Коли так, то ліпше зараз згинути! А то ще курки насаджувати — бррр!

Надармо чекала, щоби Стівн щось на то відповів, він не слухав того, що она говорила, лиш ніби все уважав на то, щоби добре повозити.

Але коли навіть вже давно їхали осьвітленою широкою улицею в долину, то невідрадна мовчанка все ще тревала дальше а Стівн перервав її аж тоді, коли доїхали до дому, перед котрим бавили ся діти і тепер з криком порозбігали ся.

Коли він зліз з воза і поміг Мейбелі злізти, задержав ще її руку на хвильку. — Ну — відозвав ся він якимсь неприродно грубим голосом — стала ся похибка — я то вже виджу, Мейбель. Ми ніколи не годили ся до себе і я зле зробив, що ще тоді не лишив тебе на завсігди в спокою. Мені потреба жінки, котра би зі мною годила ся, котра би радість і горе зі мною ділила а тобі сьвіт і стрій миліші та й боїш ся честної праці. — Не бери мені того за зле, Мейбель, поздоров сердечно маму — она дійстно добра жінка, від котрої можна чогось научити ся і — — — нехай тобі добре веде ся! Good bye! (Бувай здорова)

Заким ще Мейбель могла опаматати ся із свого здивованя, він вже навернув возом, вдарив коня батогом і пігнав в сумерку долі улицею. (Дальше буде).

у Львові. За посередництвом адв. дра Старосольского випущено на волю за кавциєю отсих арештованих: Григория Ничку за кавциєю 200 К, Омеляна Гувара за 400 К, Миколу Цепку за 200 К і Костя Гусаківского за 400 К. Слїдчу вязницю знесено що до Малярчука і москвофіла Балтра. Обох випущено на волю.

— **Крадежі і арештованя.** Поліция арештувала Александра Андрусичина, котрий перед роком вкрав з кишенї пальтота М. Кушнїреви 300 К. — Поліция арештувала вчера 19-лїтного робітника Федька Кіха, котрий напавши на властителя фабрики роцялу Саля Гана розбив єму боксером голову. — В Кіттельовій вкрадено коло костела сьв. Єлисавети полярес, в котрім було 50 К.

— **Конкурс для артистів.** Ц. к. Міністерство просьвіти оголошує конкурс в цїли наданя стипендий талановитим артистам, які не мають средств до дальшого образованя, а працюють в обсягу красних штук. Подання треба вносити до дотичної краєвої власти до 15 сїчня 1913 р. Старати ся можуть лише самостійні артисти з виключенєм учеників шкіл красних штук і артистів ремісників. До поданя треба долучити: 1) виказ студий і сьвідоцтва представляючі особисті відносини просителя (місце уродженя і приналежности, вік, місце замешканя, маєткові відносини), 2) вияснене, в який спосіб задумує петент ужити державної стипендиї в цїли дальшого образованя, 3) проби творів петента, з яких кождий треба засмотрити назвищем автора і 4) виказ долучених праць з означенєм їх числа і рода.

— **Акция ратункова в справі нещасть елементарних.** Дня 24. с. м. відбуло ся в бюрі Є. Ексц. п. Намістника друге засїданє краєвого комітету в справі акциї ратункової для потерпівших від нещасть елементарних. В комісиї сій засїдає також відпоручник Краєв. Товар. господарского „Сільский Господар", віцепрезес тогож Товариства проф. Роман Залозецкий. На сїм засїданю признано ряд повітів навіщеними дійстно нещастєм браку пашї в так великім степени, що уділенє малим господарства ґрису по знижениій цїні і відпадків кухонної показало ся конечним і для тих повітів визначено відповідну скількість згаданих артикулів. Що до инших повітів, то постановлено перевести ще дальші доходженя а остаточне рішенє полишено до слїдуючого засїданя. Стациям розплодовим і для стаций бугаїв постановлено продавати ґрис по 3 кор. за метр. сотнар.

— **Посьвяченє дому „Міщаньскої Каси" в Перемишли.** Наймолодша українська кредитова інституция в Перемишли „Міщаньска Каса" купила перед роком за квоту 83.000 кор. двоповерхову реальність положену при виходї ул. Костюшка в Ринок, отже в дуже гарнім місци напротив „Народного Дому". В недїлю в полудне довершив о. прелат Левицкий, новопоставлений парох Перемишля, чину посьвяченя тої реальности в присутности гуртка членів і гостий около 30 осіб. По довершенім чинї посьвяченя промовив в гарних, щирих словах о. парох, вказуючи на причини занепаду колись так славного українського перемиского міщаньства та заохочуючи міщан до кооперациї, яка доведе їх до нового розвитку і розцьвіту. У відповідь промовив нач. директор „М. Каси", посол Загайкевич, дякуючи о. мітратови та гостям за участь в сьвяті та впевняючи, що цїла Дирекция і міщаньство перемиске згуртоване в товаристві все будуть трудитись ревно для добра церкви і народу, підносячи і єднаючи усіх міщан під один прапор. Окропленєм убікаций реальности довершеним о. кат. Комарницким закінчилось торжество.

— **Про шкоди яких наробила послїдна елементарна катастрофа в городецкім повітї,** доносять до „Дїла": З кінцем серпня с. р. зачали ся тут майже безперервні дощі, котрі тревали аж до перших приморозків і снїгу, котрий навістив тутешні села вже в першій половинї жовтня с. р. А що траву косять тут лиш раз і то по жнивах (при кінци серпня, або на початку вересня), то зрозуміла річ, що через безнастанні зливи годі було про сїно й думати. Деяким селянам, що косили „поміж дощ", погнило сїно на покосах або в копицях, прочі лишили траву на пни і ждали на погоду та діждались... морозу й снїгу. Косили отже та й ще доси косять місто трави, чорне, погниле габазє і звозять вогке — для худібки на голодний час... Та сама доля, що траву, постигла і всю иншу пашу та пільні плоди, що їх годї було у свій час захопити. Погнила на полях скошена вика, гречка, подекуди й овес, просо, вся фасоля і т. п. Конопель не було коли (після моченя) висушити, лен погнив на т. зв. „рошеню". Не на однім поли виднїє згнила людска праця, якої відрекли ся бідні хлїбороби, полишаючи єї на обірник. А вже найгірше лихо скоїло ся з бульбою, котра становить головний корм тутешного бідного населення. Серед зливи, коли на полях стояли прямо озера, годї було у нїй порпатись. Опісля знова потис мороз, упав снїг. Селяни заломили руки з непогамованого жалю і розпуки... А як лиш щез снїг, кинули ся ратувати те, що дасть. Та показало ся, що жорстока судьба не жартувала.. Одна частина бараболь зовсїм погнила і єї че бралч навіть до дому. А все проче, хоч на вид добре, не принесло нїякого хісна, лиш розчарованя. Змерзлої, солодкої бульби не можуть їсти не то люди, але не хочуть єї й безроги. Одні хлїбороби потратили цїлком голови, другі мовчки лагодять ся на приняте страшного гостя, що зве ся голодом... Єго висланники, всякі пошестні недуги навістили вже деякі села, як приміром Повітно, де люди мруть як мухи.

— **Лихва при помочи коров.** „Przegląd" з дня 27 с. м. подає допись із Станиславова, в котрій розповідає ся про вельми характеристичний спосіб лихварского вивискуваня наших селян, практикований від трох лїт в Хоцемири, селї товмацкого повіта з руским і польским населенєм. Лихварство — каже дописуватель — зачинає ся слїдуючою розмовою:

Петро (зглядно Пйотр): Мошку! менї потреба гроший на рату банкову.

Мошко: Менї не вільно позичати гроший на процент.

Петро: Що менї діяти?

Мошко: Можу вам продати корову.

Петро: На що менї корови?

Мошко: Можете єї продати на торзї і будуть гроші.

Петро: Та нехай буде! Що хочете за корову?

Мошко: 300 кор., а вексель виставите на рік на 350 кор.

Роблять умову; селянин виставляє вексель на 350 кор. і бере корову, гонить єї на найблизший торг і продає за 200 кор. Після посьвідченя сусїдів, корова була дійстно варта 200 кор. По роцї приходить реченець заплати, але Петро не має гроший. Лихвар напирає і каже: Мусите заплатити, бо подам о наказ заплати. Селянин просить ся, а Мошко радить єму: Ідіть до Сальмана, то він вам позичить. — Петро іде до Сальмана, а той учить єго як видобути ся з клопоту. Дає єму раду, щоби собі купив у него корову, а відтак продав на торзї та заплатив довг Мошкови. Добили торгу, селянин дав Сальманови вексель на 320 корон, взяв корову і продав єї на торзї третому зі спілки лихварем Люзерови за 220 кор. і тих 220 кор. віддав Мошкови.

Винен тепер Сальманови 320 кор., а рівночасно одержав наказ заплати на решту квоти, яку ще винен Мошкови, т. є. 130 кор. Позаяк не мав вже з чого віддати, то цїла справа закінчила ся екзекуциєю і лїцитациєю.

Гандель той іде безнастанно, перериваний часами перестрахом або фальшивим алярмом, впрочім повтаряє ся постійно. Лихварска стайня числить 10 коров в безнастанній роботї; продаючими селянам і купуючими від них суть одні і ті самі лихварі з одної і тої самої ватаги, члени Юзліхтів з Товмача: Лейзор, Мошко і Шльома Юзліхти та їх шваґер Гершко Шмерлер. Жертв єсть 700 душ.

Телеґрами.

Відень 27 падолиста. Палата послів. В дальших нарадах над клясовою льотериєю забрав голос пос. Лев Левицкий.

Будапешт 27 падолиста. На нинїшній біржи запанувала звишка з причини лїпших вістий політичних. В дальшім ходї настало ослабленє але вальори удержали ся в курсї.

Білград 27 падолиста. Консуль Едль виїхав із Скопля до Мітровіци.

Атини 27 падолиста. Візита грецкого наслїдника престола в Монастири мала на цїли стїснити братерскі зносини межи грецкою а сербскою армією. Відтак виїхав грецкий наслїдник престола до Фльоріни.

Константинополь 27 падолиста. Болгария жадає крім віддання Адріянополя також віддання Скодару і Янїни.

Константинополь 27 падолиста. Часописи доносять, що султан уповажнив правительство до виданя за посередництвом оттоманьского банку бонів касових на суму 3,800.000 фунтів турецких, котрі знайдуть покрите в воєннім податку.

Цїна збіжа у Львові.

дня 25-го падолиста:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·50	до	11·—
Жито	9·10	„	9·40
Овес	9·50	„	10·—
Ячмінь пашний	8·30	„	8·80
Ячмінь броварний	8·80	„	9·80
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	11·—	„	14·—
Вика	—·—	„	—·—
Бобик	—·—	„	—·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	95·—	„	115·—
Конюшина біла	90·—	„	125·—
Конюшина шведска	100·—	„	125·—
Тимотка	27·—	„	32.—

Надіслане.

За редакцию відповідає АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

В друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).